

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Februar 1892.

41de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,
holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 13de December 1891.

Idet jeg fremstaar for at tale til de Hellige denne Eftermiddag, har jeg et underligt Ønske i mit Hjerte, at jeg maa have Guds Aands Vejsledning, saa at, hvad som siges, maa blive af Nutte for Enhver, som hører, og for at dette kan ske, haaber jeg, at de Førsamlede maa stjælle mig deres Tro og Forbonner.

Jeg tror ikke, at nogen Eldste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der føler, som han bør, vilde have nogen Tilstyndelse til at tale til Folket, uden at han var vis paa, at Herren vilde assistere ham, og give ham hvad han skalde sige. Jeg onser aldrig at tale, uden at jeg selv kan blive opbygget af mine egne Beværtninger; og naar vi have Guds Bistand, vil baade Taleren og Tilhøreren gjensidig have Gavn deraf.

Som Folk og Individer behøve vi at hjælde Guds Sind og Vilje an-gaaende os; vi ere blevne underbistede om, at dette er vort Privilegium. Herren har sagt, at han er villig til

at udgyde sin Helligaand over dem, som søger ham. Han har ogsaa sagt, at hans Ønsker ere, at hans Folk skulde leve saaledes, at han kunde meddele dem sin Vilje; med andre Ord, at han vilde lede sin Kirke ved Nabenhærelse, som i gamle Dage, og dette udgjør een af de store Forstjelligheder, som eksisterer mellem Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og alle andre Kirker og religiøse Samfund paa Jordens Overflade. Der er i det mindste een Kirke, som tror paa et Præstedømme, og som vaastaar, at det har været overleveret den fra Jesu og Apostlenes Dage. Men det er ikke en almindelig Tro, at Gud inspirerer Mænd i Dag og giver dem sit Ord. I Jesu Kristi Kirke er det tydelig forstaat, at Kirken kan ej gaa fremad, kan ej udføre den Mission, som er bestemt for den, uden at der er en vedbarende Forbindelse mellem Gud og Mennesket. Dette er, som jeg har sagt, et bestemt Karaktertræk og møder en stor Del Modstand; thi de, som

ingen Tro have, tilregne Mennesker det, som Kirken kunde modtage som Herrens Raad. Men det er højst urimeligt, om vi tro Bibelens Ord, at antage, at Kristi Kirke kan blive organiseret paa Jordens uden at modtage Meddelelser fra Kirkens Hoved. Det er Sandhed, at i Kristenheten er det almindeligt antaget, at ingen Abenbaring har fundet Sted fra Gud til Menneskene siden Apostlenes Dage. Intet som senere er talt eller skrevet, siden de Dage, er antaget som Guds Ord; thi den almindelige Lære er, at Bibelen indeholder alle kanoniske Skrifter. Det tros dog, at Gud i tidligere Tider aabenbaredes sin Vilje til Menneskernes Børn. Det medgives, at det gamle og nye Testamentes Forfattere vare inspirerede. De skrewe, drevne af den Helligaand, og iblandt religiose Folk, som antager Jesus for Verdens Frelser, anses disse Boger som hellige.

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at Gud aldrig havde et Folk paa Jordens, som han anerkjendte uden at de modtoge Abenbninger om hans Hensigter med Jordens Indbhyggere. Han aabenbaredes sig til Profeterne, sendte dem ligesom Jonas til Ninive og stadsfæstede Sandheden af deres Sendelse ved at opfylde deres Profetier. I hine Dage, var det anset som et Tegn paa, at Folket var afveget fra Sandhedens Vej naar der ikke var Abenbaring fra Gud. Efter Profeten Samuels Dod sagte Kong Saul at komme i Forbindelse med Himlen. Der var ingen Profet i Landet, ingen Urim eller Thummim; og han tog sin Tilslugt til Troldkvinden i Endor for at faa Kundskab om det, som var ham magtpaalliggende. Og dette er optegnet som et Bevis paa Sauls Ugudelighed. Tildragelsen mellem Profeten Elias og Baals Præster, er en anden mærkvær-

dig Beretning, som fuldstændig viser Forskjellen mellem en Herrens Ejener og dem, som ikke ere hans Ejener. Baals Præster paastode, at de havde guddommelig Fuldmagt, og Elias foreslog en Prove for at vise Israel, om de vare, hvad de sagde sig at være. Elias betragtede det som aldeles nødvendigt, at der var Forbindelse mellem Gud og Mennesket, og at Gud selv skulde anerkjende den Fuldmagt, som han havde givet sine Ejener. Fal den Historie, som er kommen os ihænde, fra første Mosebog til Profeten Malakias se vi at dette har været Tilsældet.

Da Frelseren kom iblandt Menneskernes Born, havde der været en lang Tidsperiode, i hvilken Inspirationens Rost ej havde været hørt iblandt Folde; og hele Folket blev overrasket ved den Kunngjørelse, som Jesu gav angaaende sin egen Fuldmagt, og den Myndighed han skænkede sine Disciple. Det var en af de store Bevhyldninger, de rejste mod ham, at han, som kun var et Menneske, vilde stille sig selv ved Siden af Gud. De kunde ikke forståa hvorledes et Menneske kunde modtage saadan Myndighed, som han paastod at have, og vare forargede over hans Lærdomme. Men han lært sine Disciple Tro paa Gud. Han lært dem, at de Gjerninger, han gjorde, kunde de ogsaa gjøre. Ja, de kunde endog gjøre større, thi han skulde gaa til Faderen. Han opmuntrade dem altid til Tro og irtettesatte dem øste paa Grund af Svaghed i Troen. Han fortalte dem, at Alt er muligt for dem, som tror, og dette havde en stor Indflydelse paa hans Disciple. Deres Tro forøgedes, og efter Jesu Korsfæstelse modtoge de store Begavelser fra det Hoje og gifrem blandt Menneskene og udsorte et stort og mægtigt Arbejde i deres Masters Navn, og i Overensstemmelse med

de Lovster, som han havde givet dem. Hvor Troens Frugter ej vistes, sagde Jesus, at det var af Mangel paa Tro. Det er endog berettet, at paa enkelte Steder udførte han ingen kraftige Gjerninger paa Grund af Folkets Vantro. Men gjennem hele sin Mission sagde Jesus aldrig, at der var nogen Grænse for Guds Abenbaring til Menestenes Børn, men han sagde at den, som vilde gjøre hans Faders Vilje, skulde modtage et Vidnesbyrd om Lærdommen var af Gud eller ikke, og han paaminde dem altid om, at der vilde være Abenbaring fra Gud til dem, som sogte at kjende Guds Vilje og Sandheden af hans Værk. Enhver, som læser det nye Testamente, vil satte dette. Om det ikke var for Traditionen og for den Kjendsgjerning, at disse Gaver og Belsignelser ikke eksistere i videre Grad vilde Læseren af det nye Testamente usikrligt komme til den Overbevisning, at disse Kræster og Meddelesser ikke tilhørte den Tid alene, men at de skulde stjænkes Guds Folk i alle Tidsalderne, dersom de gjore sig værdige til at modtage dem. Jesus sagde aldrig, at Troens Gaver og Kræster være alene bestemte for den Tid, og for dem, som da levede.

Den samme Vantro eksisterer i vor Tid, som i Frelserens Dage. Jesus bebrejdede Jøderne med, at de prydede Profeternes Grave, men deres Forsædre sløge disse hellige Mænd ihjel. Jøderne holdt de dræbte Profeters Minde i høj Ære — i det mindste sagde de saa — og ytrede: „Havde vi levet i de Dage, vilde vi ikke have deltaget i at udgryde Profeternes Blod.“ Men Jesus selv, Guds Søn, som vandrerede i deres egen Midte og udførte saa mange kraftige Gjerninger, blev forsøgt af dem og endelig forsæstet. Paa denne Maade bevidnede de, at de

vare deres Born, som dræbte Profeterne, og at de vare i Besiddelse af den samme Land. Naar vi læse om de store Gjerninger, som Herren udførte blandt dem, forundres vi over, hvordan et saadant fuldkomment Væsen kunde fornægtes af dem, som saa og hørte det hele. Mormons Bog forklarer dette; den siger, at intet andet Folk paa Jordens end Jøderne vilde have behandlet Guds Søn paa den Maade som de gjorde. De vare saa ugudelige, saa haardhjertede, saa bestemte paa at forlæste Gud og hans Tjenere, at de vare villige til at forsætte endog Guds egen Son, og de forsætede ham. Som jeg allerede har sagt, er der en god Del af samme Land blandt Folket i Dag. Kostelige Bhgninger ere opførte til Minde om de Mænd, som en Gang talte med Gud. Der er ikke en By i hele Kristenheden uden at der er rejst Kirker og Templer, som bærer Navn efter en eller anden af de mange, som led Marthrdoden, fordi de vare Guds Tjenere — St. Peder, St. Paul, St. Markus, St. Lukas, St. Andreas og alle disse Personer, som ere gjorte til Helgener, vare en Gang forhaanede, forhadte, forsulgte, forfaste og tilsidst dræbte. Hvad var deres Forbrydelse? De erklærede, at Gud havde aabenbaret sig til dem og havde givet dem Fuldmagt til at handle i hans Sted. Ikke mange Generationer vare hensovede inden disse selvsamme Mænd blevne auerkjendte som Marthrer og blevne ærede blandt Menestene; de fremhævedes med Hæder som fuldkomne og folgeverdige Eksempler, og Hellighed tillagdes dem. Stedet hvor de dræbtes, blev betragtet som Hellig Grund, og alt hvad der kunde gjøres, blev gjort af mange Generationer, for at vise, at om de havde levet i hine Dage, vilde de ikke have forsøgt og dræbt dem. Saaledes er

det i dette Land, Amerika. Ikke desmindre er det næsten en af de største Misgjerninger, en Mand kan gjøre sig skyldig i idag, og som kan rejse den største Førsølgelse, at gaa ind i Byerne i dette Land og proklamere, at Gud har sendt ham som sin Tjener med det advarende Budskab, og at han har Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinanser efter det gamle Monster. Det vilde være utroligt, dersom vi ikke vidste fra Erfaring, at saadant et Vidnesbyrd vilde bringe saadanne Folger i vore Dage. En Mand med Myndighed fra Gud vilde naturlig tænke, at om han gif ind i en af de Kirker, som er helligede en af de gamle Marthrer, vilde Folket blive glade og slofkes om ham, og at alt, hvad han behøvede at sige, var, at han havde modtaget den samme Myndighed fra Gud som Peter, Paulus, og Johannes havde, og at Famlingen og dens Præster vilde indbyde ham til at fortælle alt, hvad han havde paa sit Sind.

Man skulde formode, at Folket vilde gjerne høre det Budskab, som bragtes dem; thi da de vide, at Guds Mænd have lidt Marthrdoden, burde de vel vogte sig for at forkaste en Meddelelse fra en saaden Kilde. Men hvor forsikringly er det ikke med den Erfaring, de Sidste-Dages Hellige have vundet i den Henseende. Joseph Smith, en Dreng, ukjendt med de theologiske Skoler, i Lighed med flere af Fortidens Profeter, stod frem paa en Tid, da ingen Røst hørtes fra Himlen, og ingen fandte Guds Sind og Vilje, medens Forstyrrelse raadede over Principer og Værdommme, og faakaldte Ordets Tjenere laa i Strid om Punkter af stor Betydning for Sjæles Vel, og ingen Mand paa Jorden vovede at fremstaa med Fuldmagt fra Himlen og afgjøre Stridigheden. Midt i al denne For-

virring fremstod Joseph Smith og sagde: „Gud har talt til mig fra Himlene og aabenbaret sin Vilje. Han har fortalt mig, at alle Kirkesamfund ere vildfarende; at det Præstedømme, som en Gang var paa Jorden er blevet borttaget, og at han igjen vil gjenbringe det til Menneskene med de foruds Gaver, Kræfter og Belsignelser.“ Man vilde forestille sig, at da der herskede saadan en Uenighed angaaende religiøse Spørgsmaal og med den Erfaring, Verden havde om, at Guds Sendebud ofte havde været ulærde, ringe Mænd, at Folket vilde have sagt: „Vad os lytte til denne unge Mands Ord og se, om han er, hvad han udgiver sig for at være; men hvor forsikringly er ikke Fremgangsmaaden! Ikke faa nuart havde han proklameret sine Nyheder, før han blev hadet og forfulgt. Han sagde at han vidste, at Gud selv havde talt til ham, og at Engle havde betjent ham. Han var lige saa forvisset herom, som Paulus var at han hørte en Røst fra Himmelnen medens han var paa Vejen til Damaskus. Indtil det var bevisst at være falsk, var Josephs Vaastand lige faa god som Paulus', og var i det mindste berettiget til at blive hørt; men Fortidens Erfaringer glemtes af dem, og Religionens Tjenere gjorde netop det samme, som deres Forgjængere gjorde blandt Folde, endskjønt disse vare de strængeste i at overholde Mose Lov, de vare Folkets Læerer og fremstillede sig selv som værdige og passende Eksempler, men de forfulgte Guds egen Son. Joseph Smiths eneste Forbrydelse var, at han erklaerede, at Gud havde igjen talt fra Himlen og aabenbaret sin Vilje igjen til Menneskene. Han var en aldeles uskadelig Person og var ikke stillet saa han kunne skade nogenmen det er forbansende nu, at se til-

bage til den Tid og betragte hvilken mægtig Storm der var rejst mod ham for hans Erklæringer. Siden bevidnede han, at han og Oliver Cowdery havde haft Englebesøg og modtaget det hellige Præstedømme, den Fuldmagt som Gud giver sine Tjenere for at forrette hellige Ordinanjer.

Der er en Mængde Mennesker som falder sig selv Jesu Kristi Tjenere; men for at være en Herre Jesu Kristi Tjener maa en Mand have Magt og Myndighed fra ham til at virke i hans Navn. Da Petrus sagde til Mængden paa Pintsefestens Dag: „Omvender Eder, og hver af Eder lader sig dobe til Syndernes Forladelse,” gjorde han dem et Lofte og fortalte, hvad der vilde vederfares dem, om de viste Lydighed mod Apostlenes Ord. Der er ingen Tvivl om, at de modtoge Syndforladelse ved Daaben; thi den Mand, som gav Loftet, var besuldmægtiget af Gud og talte i Himmelens Navn, og Loftet var bekræftet paa Enhver, som aumannede samme, og den Helligaand blev givet Enhver af dem. Det er nærværdigt, at til trods for de mange Tusinde gejstlige i Landet, var der Ingen, ved den Tid, om hvilken jeg taler, som vovede at give dette Lofte. Gud fortalte Joseph Smith, at den Fuldmagt var borttagen fra Jorden, og Beviserne for dette vare tydelige ved den Krafteslosshed, som fulgte deres Arbejde; thi ingen himmelske Gaver og Belsignelser, Enighed og alle de hellige Ejendommeigheder, som ledsgagede Guds Værk i Jesu og Apostlenes Dage, viste sig blandt Folket. Han vidnede, at denne Fuldmagt var gjengivet, og at han havde modtaget Englebesøg. Hvorfor skulde et saadant Budskab forstørre Nogen? Jeg ved, at den Gang han forlyndte dette, var Folket forfærtet, thi de vare ikke saa vel bekjendte med

aandelige Tilkjendegivelser da, som de nu ere. Spiritualismen (Aandebanken, og Aandemaning) var ikke kjendt, før den sande Kirke kom, men da var en Esterligning nødvendig for at vildlede Menneskene. Men det burde ikke forbære nogen, at Engle blev sendte til Jorden for at oprette og gjengive det, som var nedbrudt og borttaget. Hvorledes kunde det ellers blive erholdt, dersom ingen Mand havde Myndighed paa Jorden? Der var Rimelighed i Bidnesbrydet, som Joseph Smith bar. Han sagde, at Johannes den Døber ordinerede ham og hans Medbroder, begge bevidnede dette. Hvorfor var det nødvendigt, at Johannes den Døber skulde komme? Fordi han havde Myndighed fra Gud til at dobe Mennesker i Vand til Syndernes Forladelse. Han holdt disse Nøgler og denne Myndighed; saa højt var han benaadt af hinilen, at han blev anbetret at dobe Guds enbaarne Son. Ingen større Profet var nogensinde født af Kvinder end Johannes; endda sigeres det, at han ingen Mirakler udførte. Hvorfor var han en saa stor Profet? Fordi han havde den store Ære at lede Guds Son og Verdens Frelser ned i Jordans Flod, paa det at al Retfærdighed maatte fuldkommes. Han blev hals-hugget, men han beholdt denne Fuldmagt; og han blev sendt til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Begge disse vidnede højtideligt derom, og sagde, at han lagde sine Hænder paa dem og begavede dem med den samme Myndighed, som han var i Besiddelse af. Ingen anden paa Jorden holdt den Gang denne Fuldmagt.

Johannes den Døber sagde, da han dobte Zoderne: „Jeg dober Eder vel med Vand til Syndernes Forladelse, men den kommer efter mig, hvis Skorem jeg ej er værdig at løse, han skal

døbe Eder med den Helligaand og Ild." Johannes paastod ikke, at han havde Magt til at skjænke dem den Helligaand, thi det henhorste ikke til den Grad af Præstedommet, som han indehavde og Johannes den Døber oversvred ikke sin Myndighed, mere end nogen anden Guds Tjener vilde gjøre. Han paatog sig ej at give en Belsignelse, som han ikke var bemundiget til at give. Mange vilde sige: Hvis jeg har Fuldmagt til at døbe, saa har jeg ogsaa Fuldmagt til at udføre noget andet; men Johannes den Døber gjorde ingen saadan Paastand. Han holdt sig indenfor sit Kalds Grænser. Han havde Fuldmagt til at døbe i Vand til Syndesforladelse men han havde ikke Myndighed til at meddele den Helligaand. Ikke destomindre bar han Bidnesbyrd om Jesus, Guds Son, som havde denne Fuldmagt. Joseph Smith modtog Myndighed til at døbe, og Mænd og Kvinder som blev døbte af ham, i Overensstemmelse med de forestrevne Betingelser, modtoge Syndernes Forladelse. Men dette var ikke tilstrækkelig. Myndigheden at meddele den Helligaand maatte modtages. Hvem maatte komme for at give den? Hvor kunde den erholdes paa Jorden, da den var borttagen fra Menneskene? Det var nødvendigt at andre himmelske Bæjener skulde komme til Jorden for den samme Aarsag som Johannes den Døber kom. Da Guds Son var paa Jorden, ordinerede han Apostler. Ved en Lejlighed sagde han til Petrus, efter at denne havde vidnet om, at Jesus var Kristus: „Og jeg vil give dig Himmieriges Riges Mogler, og hvad, du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himmelne, og hvad du løser paa Jorden, det skal være lost i Himmelne.“ Denne Magt og Myndighed gav Jesus til Petrus; det var en stor Magt. I ville erindre, at da Folket

i Samaria anmaimede Ordet og bleve døbte af en Mand, som havde Myndighed til at døbe, men ikke til at meddele den Helligaand, blev nogle af Apostlene sendte dertil, og da de lagde sine Hænder paa de døbte Samaritanere modtoge de den Helligaand. Petrus, Jakob og Johannes havde denne Myndighed, og disse tre Apostler kom til Joseph Smith og Oliver Cowdery, hvilket disse Mænd bevidne, lagde sine Hænder paa dem og ordinerede dem til Apostle og til samme Myndighed, som de havde, nemlig Apostlenes. Saaledes var Apostelskabet endnu en Gang gjengivet til Jorden og dette Apostelskab indbefattede al den Myndighed, som Gud giver Mennesket paa Jorden. Petrus gav Joseph Smith de Mogler, som han havde, for at Fuldmagten igjen maatte være blandt Mennesker i Kjødet, hvorved den Helligaands Gave kunde skjænkes.

Ikke saa snart hvilede denne Myndighed paa disse Mænd og de begyndte at døbe, for en Storm af Forfolgelse — den samme Storm, som ledsgagede Udvørsen af den Myndighed i gamle Dage — paanly brod løs. Det er forunderligt, at i vor oplyste Tidsalder som i forrige Dage, den samme Land skulde gjøre sig gjældende, blandt Jordens Indbyggere, for at udrydde Guds Værk. Alt det Slette, som funde siges om Joseph Smith, blev sagt. Han blev forfulgt. Hans Slægtninge og alle, som anmaimede Evangeliet, som han predikede det, blev forfulgte. Som jeg har sagt, havs hele Misgjerning var, at han predikede Evangeliet, som det er overleveret os i de hellige Bøger. Han sagde til Menneskene: „Der som I ville tro paa Jesu Kristum, omvende Eder fra Eders Synder, dobes til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse fra en, som har Myndighed, saa skulle Eders Sy-

der tilgives." Hvad var der i denne Verdom, som kunde opvække Menneskenes Brede? Er det ikke de samme Værelætninger, som blev tilbuddt Folket af Apostlene i Jordums Dage, og for hvilke de blev forfulgte og dræbte? Det er netop de samme. Han sagde ikke: "Jeg er et overnaturligt Væsen, tilbed mig, antag mig som Eders Frelser." Folket kunde høst Marsag til at føle sig missornøjet over en saadan Baastand; men han sagde: "Jeg er en ydmig Jesu Esterjøger; han har udvalgt mig til at være hans Djener. Han har givet mig Myndighed til at love, at hvis I omvende Eder fra Eders Synder og blive døbte skulle de forlades, og I skulle modtage den Hellig-aand." Videre sagde han: "Om I be-tivler mine Ord, gaa til Gud og ad-spørgh ham i Jesu Navn, og I skulle modtage et Biduesbyrd for Eders egen Tilsfredsstillelse." Hvad mere kan en dodelig Mand sige end dette? Ikke des-mindre vedblev Forfolgelsen at rase mod ham og Folket, som troede hans Verdom.

Det lyder næsten utroligt at sige, at Mænd og Kvinder, som i vore Dage troede paa saadanne Verdomme, skulle blive drevne fra deres Hjem, deres Ejendomme rovet fra dem, og deres Liv truet! Som jeg før sagde, det vilde lyde utroligt dersom vi ikke vidste at saadant havde hændt. Vi kunne læse om lignende i forrige Tider, og naar vi læse derom forundres vi over hvordan det kunde være muligt, at Mennesker kunde drives til saadanne Yderligheder, og nære et saa dodeligt Had til sine Medmennesker, fordi de troede og lærté Jesu rene Være. Ikke desto mindre er

det en historisk Kjendsgjerning, be-kræftet af mangfoldige Vidner, at dette var Tilsældet i tidligere Dage. Vi vide, at Enhver, som troede paa Jesus, var Gjenstand for den bitreste For-folgelse og grusomste Død, naar vi læse om dette, ghysler vi ved Tanken om den Grusomhed og Blindhed som raadede blandt Folket, som varer skyldige i disse afskyelige Gjerninger. Disse Menneskers Navne nærones med stor Afsky. Naar vi ønske at bruge et kraftigt Udtalek ved en Beskrivelse om Haardhed og Grum-hed, saa bruge vi Navnene paa dem, som forfulgte Frelseren og Apostlene.

Synes det ikke urimeligt at i vor Tid, med alle disse Eksempler som vi have fra forrige Dage, i dette vort Land, under denne herlige Regierings-form, lignende Forfolgeler udøves, og at Mænd og Kvinder skulle lide Doden, fordi de tro paa Principer som Jesu og Apostlene lærté? Men saadant er Tilsæl-det. De Sidste-Dages Hellige vare tvungne til at forlade Ohio, paa Grund af de For-folgeler som de led. De vare i stadig Livsfare om de standede der. Joseph Smith maatte næsten stjele sig ud fra Staten. Brigham Young, som allerede ved den Tid tiltrak sig Oprørskonhed, maatte undslippe paa en lignende Maade, saa vel som mange Andre; og de maatte flygte til Missouri for at undgaa de besværlige Forfolgeler af dem, som hadede dem. De modtog den samme Behandling i Missouri. De blev drevne fra Jackson County til Clay County, deres Huse brændtes, og deres Ejendele ødelagdes; fra Clay County til Caldwell County og fra Caldwell County helt ud af Staten.

(Fortsættet.)

— Sandheds Væbe bestaar altid, men Falskheds Tunge bliver kun et Øjeblik.

Den 15de Februar 1892.

Nødvendigheden af Aabenbaring i Kirken.

Aabenbaringsprincipet er en af de mest vanskelige Værelætninger for Menneskene i Almindelighed at forstaa. De fleste af de Kristne finde det ikke alene svært at fatte, men paastaa, at det ikke er nødvendigt mere i Kirken. De have, uden Twibl, læst Paulus' Bærerelser til Kristi Kirkes Medlemmer, hvori han raader dem til ikke at foragte Profetier; og paa en almindelig Maade tro de, at Aabenbaring var en af Aandens Gaver til de forrige Dages Hellige, men, naar de Sidste-Dages Hellige erklaere, at disse selv samme Gaver maa eksistere og eksistere i Kirken idag, ville de Kristne i Reglen ikke tro dem. Men der er alligevel Intet, som er klarere, end at „naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tvøleslost,” og at den Herre, Herre gjor ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ Men Kirkerne lære, at Aabenbaring er til ingen Nytte nu; de paastaa at have nok af Guds Ord i Skriften til Menneskenes Behov. Urimeligheden af deres Paastand med Hensyn til Aabenbaring og de aandelige Gaver er desmere sjenshnlig, naar vigtige religiose Spørgsmaal blive stillede til dem, som de ikke kunne besvare. For Eksempel, hvis vi spørge de forskjellige Sekter i Verden, om de forstaa disse Principer: Egtesstab for Evigheden, Menneskenes Aanders Forudtilværelse, hengangne Aanders Forlosning fra Forvaringen eller Aandernes Fængsel, Daab for de Døde, som ere hensovede uden Kundskab om Evangeliet, vil Svaret lyde: „Nej; ejheller er det nødvendigt for Menneskene at forstaa disse Guds Hemmeligheder, og at dette maa overlades i hans Hænder.“ Paa samme Tid vil Ingen benægte, at en Forstaelse af disse dhrebare Værelætninger vilde være en stor Trost og Opmuntring til Menneskene, og at det vilde have en stor Indflydelse paa deres Levnet, dersom de forstode Guds Hensigter med Hensyn til dem. Men hvis disse Principer ere Hemmeligheder, lad os da gjøre nogle faa simple Spørgsmaal og se om det er muligt for Menneskene at forstaa mere angaaende disse enden Aabenbaring. Hvis alt er aabenbaret, som er nødvendigt, hvorfor er der da saa mange forskjellige Meninger iblandt Kirkerne med Hensyn til Lære og Tro, Meninger, som i deres Afvigelser fra hverandre, ere meget paafaldende, som ofte have foraarsaget Blodsudgrydelse, og som idag avskiller dem, som skulde være forenede i et fælles Broderstab? Hvorfor tror den ene kristne Sekt paa Begraveliens Daab og udover samme, medens en anden Sekt tror paa og udover Bestænkelse? Hvorledes forholder det sig med, at Barnedaaben og Konfirmationen eksistere? Hvorfor tro nogle af de kristne Sekter paa Børns Fordommelser, eller paa de Børns Fordommelser, som ikke ere døbte, førend de do? Hvorfor er der ikke blandt disse Sekter et Præstedømme med den samme Myndighed og de samme Gaver, som Apostlene i Jesu Dage havde. Hvorfor er der saa mange forskjellige Ideer angaaende Kirkens Organisation og Lære?

Den amerikanske presbyterianiske Kirkekommission, som fornylig mødte i New-York for at revidere Kirkens Trosartikler, behandlede blandt andet Læren

om udøbte Børns Fordommelse, hvilken i aarevis har været en af denne Sekts Trosætninger, men som ved denne Lejlighed var aldeles udstødt, og i dets Sted Følgende antaget som Kirkens Tro desangaaende: „Børn, som do i deres spøde Barndom, og alle andre Personer, som ikke ere skyldige i virkelig Overtrædelse, ere indbefattede i Maadens Udvælgelse og gienfodte og frelste ved Kristus gjennem den Aand, som virker naar, hvor og hvorledes den vil. Ligeledes ere alle Andre, som ikke ere udvortes kaldte ved Ordets Daab, udkaarede.“

Men denne Forandring i denne Kirkes Trosartikler var foretaget ved Hjælp af Menneskers Visdom, netop paa samme Maade, som dens Lære, at Born som dode uden at blive døbte, ville blive fordomte, var først anordnet og modtaget af Kirken, gjennem Menneskers vildfarende Begreber; og i de kristne Kirker have Menneskers fejlagtige Indbildninger gjort sig gjældende ved næsten enhver Lejlighed, og Resultatet blev, at det rene Evangelium var tabt af Syne: og Gud anerkjender ikke deres Gudsdyrkelse, thi „de dyrke mig forgjøves, idet de lere saadanne Værdomme, som ere Menneskers Bud.“

Dersom Abenbaring er unødvendig, hvad er da Grunden til, at Læren om udobte Børns Fortabelse, som har foraarsaget saa megen unødvendig Pine og Angstelse blandt kjærlige Mødre, har saa længe været en af Kirkens Trosartikler? Jesu Kristi Evangelium er klart og tydeligt nok for Enhver til at forstaa Herrens Vilje angaaende denne Sag. Frelseren sagde: „Lader de smaa Born ved Fred, og formener dem ikke at komme til mig; thi Himmeriges Rige hører saadanne til.“ Herren aabenbaredes denne samme Lære til Profeten Joseph Smith, saa langt tilbage i Tiden som i September 1830, i disse Ord: „Men se, jeg siger Eder, at smaa Born ere forløste ved min Enbaarne fra Verdens Grundvold blev lagt, hvorfor de ikke kunne synde; thi Satan har ikke faaet Magt til at friste smaa Born, førend de begynde at blive ansvarlige for mig.“

Disse Bismandens Ord: „Maar der ikke er profetiske Syner bliver et Folk twileslost,“ ere fuldstændig bekræftede ved Tilstanden i den saakaldte Kristenhed nutildags. For at udrydde Branglære og indføre Orden og Enighed i dette Kaos af delte Meninger er Abenbaring absolut nødvendig; og tillige er Abenbaring nødvendig for at bekjendtgjøre paamly det rene og sande Evangelium til Menneskene paa en letfattelig Maade, saaledes at Alle maatte forstaa det, og hvorved de Hellige kunne bringes nærmere hverandre, saa de kunne blive som eet i Tanker og Gjerninger.

Abenbaringsgaven er af den største Vigtighed til Menigheden, og uden den vilde Kirken ikke kunne bestaa. Det er dens aandelige Fode og sande Liv, og Gud anerkjender intet Folk, som sin Menighed, uden han tilkendegiver til dem sin Vilje ved Abenbaring. Hans Kirke er kun een og ikke mange, og dens Medlemmer ere forenede gjennem Abenbaringens Aand og ere berettigede til at modtage Kundskab fra Gud om hans Vilje angaaende dem.

Addrag af Korrespondance.

Weldste F. Jacobsen striver fra Logan, Utah, den 8de Januar: „Vi have en frisk Vinter med to Fod Sne paa den slade Mark. Den store Bevægelse i Bjergværksdriften heromkring i den senere Tid, har foraarsaget, at mange ere

meget ivrige i at opdage de kostbare Mineralier, og det vilde være onskeligt, at Befsigelser maatte komme derfra, men Erfaring har bevist at Rigdom er en storre Prove end Fattigdom for de Sidste-Dages Hellige. Her er for Tiden en Del Sygdom, for det meste blandt Bornene. Tillad mig at berette en Omstændighed ved et af disse Tilfælde, som beviser Guds Kraft til at helbrede og besvare de Troendes Bonner. Min Datters Son, 8 Aar gammel, var fornylig meget syg af Strubehoste, og Doktoren nærede intet Haab om hans Liv fra Torsdag Eftermiddag, Juleaften, til den følgende Søndag Middag. Men Herren hørte vores Bonner for den Lille, der vi salvede ham med Olje, thi Drengen op-hostede Slimet og begyndte at tale og sagde: „Moder jeg dør ikke, det er lige meget hvad Doktoren siger, han forstaar det ikke; jeg folte at det hjalp igjennem hele mit Legeme naar Brodrene bad for mig til Gud, og jeg vil blive en god Dreng nu.“ Drengen lever og er rast, og vi takker Herren for hans Barmhjertighed til os.“

Fra Sundsvall skriver Eldste Lars L. Nilson den 2den Februar: „Lige efter Nytaar havde jeg i Aviserne hersteds indrykket en Bekjendtgørelse om vores Församlinger, og siden den Tid, har Salen været næsten fyldt med Fremmede hver Søndag. Nogle have besøgt flere af vores Församlinger, og andre forsvinder efter at høre Sandheden een Gang. Jeg har forsøgt at fremstille de Principer som henhører til det evige Liv og de herlige Tidender, som ere kjænfede Menneskene i disse sidste Dage; men det er meget vanskeligt at få Folk til at tro at Gud haraabnbarer sig til Menneskene i vores Dage.“

Eldste Andrew Olson skriver fra Karlskrona den 7de Februar: „Guds Værk gaar fremad i denne Del af Vingaarden. Vi have lejet et Lokale her og have gode Församlinger, og haabe at mange af de oprigtige af Hjerte ville anvende denne Lejlighed til at høre Evangeliet, til deres Nutte. Siden min Ankønft hertil ere 20 Personer tillagte Kirken ved Daab og Udsigterne for Fremtiden ere ikke daarlige. Vinteren har hidindtil været forholdsvis mild, og Brodrene her ere ved godt Helbred.“

Eldste J. P. Andreassen skriver fra Bornholm den 8de Februar: „Jeg har arbejdet her i Ronne lidt over 4 Maaneder, og i den Tid har jeg efter bedste Evne forsøgt at udbrede Sandhedens Evangelium. Vi afholde Församling her hver Søndag, som er vel besøgt af Hellige og Fremmede. Jeg har ogsaa afholdt Församlinger hos Fremmede nogle Gange, som udelukkende have været besøgte af Fremmede, og jeg tænker her er nogle oprigtige Sjæle endnu, som vil komme frem og slutte Bagt med Herren. Folket er i Almindelighed meget religiøst, og vi finde Prædikanter af alle Trosbekjendelser som lære Folket saadanne Værdommie, som desværre ikke kan bringe Mennesker Frelse eller Salighed. Församlingshusene staaaabne for alle disse Prædikanter, men saavidt har det været umuligt for mig at få Lejlighed til at prædike i nogen af dem. Folket holdes i Uvidenhed om Sandheden, og Skriftenes Ord blive stadsfæstede, hvor der siges: „Derfor skal Gud og sende dem kraftige Bildsarelser, at de skal tro Øsgnen.“ Siden min Ankønft hertil, ere 6 Medlemmer blevne tillagte Kirken ved Daab. De Hellige ere i Almindelighed trofaste og længes efter Udfrielsens Time.“

Hjælpeforeningen i Bion.

(Bina D. H. Young i »Womans Exponent«.)

Den 23de December 1805 var Profeten Joseph Smith født. Han var trofast indtil sit Sidste. De Hellige kjende hans jordiske Levnetsløb, men jeg har hørt ham sige at vi kjendte ham ikke. Ved Guds Inspiration organiserede han Hjælpeforeningen den 17de Marts 1842 i Nauvoo, Hancock County, Illinois. Jeg havde den ære at være et Medlem af den Forening, som han da stiftede, og nogle fåa ere endnu i Kjødet, som kunne vidne om hans Raad og Lærdomme. Søster Eliza R. Snow efterlod sig nogle skrevne Bidnesbyrd angaaende denne Mandes gode Lærdomme, hvilke vi højligt skatte.

Den 17de Marts 1892 vil det blive halvtredsinsthve Åar siden denne Kvindeforening stiftedes; og paa hvilken Maade kan vi bedst højtideligholde Dagen? Profeten sagde, at vi fattede ikke Storheden af det Værk, som den Gang grundlagdes. Evangeliet har velsignet os paa mange forskellige Maader, og uegennytigt Kjærlighed er en Læktie, som vi lære mere og mere af hver Dag, men som vi endnu ikke have lært til fulde. Vi ønske at Alle ville gjensidig deltage i det kommende halvhundredaarige Jubilæum af Hjælpeforeningen. Vi kunne vurdere indskudte Midler, men hvo kan beregne Verdiens af al den Velgjørenhed og de venlige Ord, som de trofaste Søstre have gjænset iorgende og bekymrede Mennesker? Enhver trofast Hellig burde stræbe efter den ære og det Privilegium at udfore det, som er godt og behageligt for Herren, og da Ordet: „Mormon“ betyder „mere godt“, lad os vedblive at formeres i det Gode. Der findes Velsig-

signelser, som kan erholdes ved Faste og Bøn; paa denne Maade kunde vor Aand styrkes, og vi blive kraftiggjorte til at fortsætte vort Arbejde, og da et stort Ansvar hviler paa Mødrene, er det nødvendigt, at Enighed hersker mellem Forældrene. Som et Tegn paa Lydighed lad os, enhver især, bøje vores Kne for Herren, takke ham for alle Livets Velsignelser, som han har gjænset os, og derved foregaa vores Børn med gode Eksempler, som de maatte folge, og saaledes gjøre Krav paa de Velsignelser, som henhøre til et lykkeligt Hjem.

Hjælpeforeningen har til Hensigt, at dets Medlemmer skulle forfremmes i enhver Dyd, i Kjærlighed, Venlighed, Ydmighed og Lydighed. Vi gaa fremad for at hjælpe den Nodlidende og styrke de Svage i deres Tro og Aand; men jeg formaner Eder, at I aldrig forsømme Børnene, Guds dyrebare Gaver til os. Maa vi være velsignede med mere Bisdom i alle Henseender. I Forening kunne vi den 17de Marts bede til Gud og opsende til ham vor Tak for hans Raade, at han oprejste en Profet i vores Dage, som kunde bæltere os om, hvorledes vi skulle berede os i dette Liv, saa at vi i sin Tid kunne hjemvandre til vor Fader i himmelen og efter ske hans herlige Ansigt. Og maatte vi stedse være fyldte med Medlidshed, thi disse Dage ere i Sandhed Velsignelses og Prøvelses Dage.

Vi ønske at sende vor Hilsen til alle Søstrenes Forsamlinger i enhver Gren af Kvindeforeningen overalt i Verden; og maa Herrens Aand, Kjærlighedens, Enighedens og Tilgivelsens Aand gjennemtrænge enhver Sjæl; og,

fjære Søstre, vær forvissede om, at vi have Intet at frygte for, da vi vide, at Gud regjerer. Lad os være oprigtige og trofaste, saa at vor Glæde, vor

Faste og Bon maa være antagelig for Gud, og at Zion maa trives. Sand Velstand bestaar i Sjælens Ædmighed.

Gjeld.

En, som har faste Meninger, og som udtrykker dem med Fynd, er i Almindelighed betragtet som en radikal Person, hvis Udtalelser maa tilstaaas tilbørlig Overbærelse. Men dersom Noget bør siges, er det dog bedre alligevel at sige det med tilstrækkelig Alvorlighed, for at give det den nødvendige Betydning, hellere end at omhegne det med Tilslæmpninger, som rober en twivslsom Oprigtighed. Mennesker ere forskjellige i deres Ejendommeligheder, og deres Udtryk ere i Almindelighed en Viser, som peger til Styrken af deres Domme og Overbevisninger. Amerikaneren Horace Greeley var en af disse kraeftige Mænd, som ikke anerkjende noget Middelpunkt, naar de intale, hvad de opfatte for at være ret og sandt. I disse Dage, da forholdsvis saa megen Skjedesloshed i Forretningslivet hersker, maatte folgende Sætninger skrevne af Hr. Greeley være til Nytte, da paa Grund af deres Styrke, de ere meget interesserende: At være fulsten, pjaltet og fattig er ikke behageligt; men det er for Intet at regne, sammenlignet med Fallitens Rødsler. Rothschilds samlede Rigdom vilde kun være dig en ubethdelig Erstatning for de Mars Kamp med Overbevidstheden om, at den har bemægtigtet dig godtroende Venners Penge eller Ejendomme — under Lovte om at give tilbage, eller at betale derfor paa Forlangende, og havde forraadt deres Tillid ved Bankerot.

Jeg dwæler ved dette Punkt, thi jeg ønsker at afstrække andre fra den Pin sel og Kval, som er forbunden dermed. Halvdelen af de unge Mænd i Amerika, og iblandt disse Mange gamle nok til at vide bedre, vilde „beghynde Forretning“ — det vil sige, beghynde at sætte sig i Gjeld — imorgen, hvis de kunde. De fleste af de Fattige ere saa indstrænkede i deres Begreber, at de je med Misundelse paa Kjøbmanden eller Fabriksjeren, hvis Liv er en uendelig Strid med penuniære eller andre Vansteligheder, som er nedsagen til stedje at give sine Omgivelser et brillant „Skin“, og som fra Maaned til Maaned med Nød og Næppe undgaar den Uformuenhed til at betale sin Gjeld, som tidligere eller sildigere gri ber de fleste Mænd, som føre Forretning, saa at det er blevet beregnet, at kun en af tyve af disse opnaar et heldigt Udsald.

For min egen Del — og jeg taler fra alvorlig Erfaring — vilde jeg hellere være en Forbryder i et Fængsel, eller en Slave i en Risomose, end at gaa gjennem Livet under Gjeldens Harv. Lad ingen ung Mand derfor urigtigt domme sig selv som ulykkelig, eller i Virkeligheden fattig, saa længe som han har sit fulde Brug af sine Lemmer og Evner, og er væsenlig fri for Gjeld.

Hunger, Kulde, Pjalter haardt Ar bejde, Foragt, Mistanke, uretfærdig

Bebrejdelse, ere ubetinget værre end hint. Og, om det havde behaget Gud at spare en eller alle mine Sønner til—at blive min Støtte og Trost i mine sidste Aar, vilde den Lætie, som jeg skulde have forsøgt at indprente i dem, været denne: „Gaa aldrig i Gjeld! Undsly Pengesorpligtelser, som Du vilde sty en Pest eller Hungersnod. Om Du kun har halvtredsfinstyve Cents og kan ikke faa flere Penge i en hel Uge, da kjøb to Hjerdingkar Majs, og lev paa det, hellere end at skyde noget Menneske en Dollar!“

Jeg ved naturligvis, at Nogles Forretning er af den Natur, at den ind-

besatter Risiko, og at saadan Forretningsmænd maa stille Sikkerhed for deres Obligationer; og jeg anser ikke en saadan Person i Gjeld i Virkeligheden, som er i Stand til at tilvejebringe de fornødne Midler til at betale, hvad han skylder, om det endog skulde være forbundet med lidt Tab. Jeg hentyder til virkelig Gjeld — den, som paa den ene Side er forbunden med Øpofrelse, og paa den anden med Forpligtelser og Afhængighed — og jeg siger, lad ethvert ungt Menneske bede ydmygt til Gud altid at befri sig fra denne Elendighed! — Min. Star.

Hilsen til Hjælpeforeningerne.

Til Søstrene i alle Hjælpeforeninger i den ganste Verden hende vi i Forening vor hjertelige Hilsen:

Torsdagen den 17de Marts 1892 er det halvtredsfinstyve Aar siden Præfeten Joseph Smith ved quodommelig Inspiration organiserede Hjælpeforeningen i Nauvoo, Illinois.

Søster Emma Smith var valgt til Præsident, og Søster Elizabeth Ann Whitney og Søster Sarah M. Cleveland hendes Raadgivere. Søster Eliza R. Snow var beskiftet til Skriver og Søster Phebe M. Wheeler som hendes Medhjælper, og Søster Elvira A. Cole blev beskiftet til Kassererstue, hvorefter Ordinationsceremonien blev udført, og Præsident Joseph Smith erklærede Foreningen organiseret.

Denne Begivenhed, som er af saa stor Betydning for Kvinden, forårjager, at vi skue med Beundring paa den forbigangne Tid, med Taknemlighed paa den nærværende og med Tro

til Fremtiden; derfor synes det at være passende i dette vort Jubilæums Aar, ved Slutningen af et halvt Aarhundrede, at de forskjellige Grene af denne Forening i alle Lande skulle forenes i at højtideligholde denne herlige Aarsfest ved at mødes til sammen i frydfuld, dog alvorlig Forsamling, som maatte udmaeve en saa vigtig Periode i Historien om denne Organisation for Kvinder.

Vejledning.

- Præsidenten og Raadgiverne for enhver Gren af Hjælpeforeningen ere anmodede om at underrette alle Medlemmer om Jubilæets Højtideligholdelse.

- At de raadsøre sig med de præsiderende Autoriteter paa ethvert Sted eller Kvarter og lade en hjertelig Indbydelse blive tilstillet dem.

- At de lade Kommiteer blive beskiftede til at være behjælpelig med at gjøre Forberedelser til Dagen, og til at indbyde dem som skulle deltage i

Festen, saa at Ingen maatte blive til-sidesat eller forglemmt.

4. At Alle møde præcis Kl. 10 Morn. for at deltage i de Handlingers Udsøvelse, som maatte være passende i denne vigtige Anledning, indbefattende en fortællt Skitse om Hjælpeforeningens Historie, som skulde beredes og læses af En, som er blevet beskiltet dertil.

5. At Alle, naar Klokk'en er 12,

(Middag), førenes i en almindelig Tat-sigelsesbon og Pris til Gud, efter hvilken enhver Gren lader arrangere en Underholdning efter deres Omstændigheder, saa at det maatte blive en Glædens Tid, som aldrig skal forglemmes.

Salt Lake City, Utah, d. 21. Januar 1892.

Zina D. H. Young, Præsident.

Jane S. Richards, Bathsheba W. Smith, } Raadgivere.

Planternes Lov.

(Af G. Hartwig.)

Hvor skønt er ikke Foraarets friske Grønne, hvor herligt yderkvæger det ikke vort Øje efter Vinterens Mørke og Slud, og hvor kan man om Sommeren finde en behageligere Skønne end under Træernes gronne Høvælding? Efterhaanden som Været rykker frem, synker Skoven sig med de rigeste Farver, og selv om Vinteren giver Næalettræernes mørke Gront det snebedækkede Landskab en forhøjet Skønhed.

Bladet tjener i Forening med Røden til at nære Planten, idet det optager luftformige Stoffer af Atmosfæren og forarbejder dem i sine virksomme Celler. Bladet er paa en Maade Plantens Aanveddrætsorgan eller Lunge, og ved sin slade Form faar det en Mængde Beroringspunkter med Atmosfæren. Bladenes Størrelse og Tærlighed retter sig efter den Livlighed hvormed hele Plantens Livsproces foregaar. Små og lave Skønplanter funne nojes med nogle saa Blade, hvorimod de store Skovtræer maa udbrede en uhyre stor Overblade af Løv for at tilfredsstille en vidtforgrenet Kronens For-nodenheder eller en hurtig Bøfst.

Bladenes indre Bygning er ligesaa

mærkelig som deres ydre Afveksling og Skønhed. Paa alle fanerogame eller blomsterbærende Planter, med Undtagelse af den, der vokse under Vandet, ere de beklædte med en farveløs Overhud, der bestaar af et sammenhængende Næt af tætlige Celler, paa hvis Yderside der undertiden assoudres en voksagtig Substans, hvorfra de blive meget uigjennemtrængelige for Fugtighed. Hos de fleste europæiske Planter dannes Overhuden kun af et eneste Lag thindvæggede Celler, hvorimod den hos de fleste tropiske Bøfster bestaar af to, tre, ja endog fire Lag thindvæggede Celler, hvorfra Bladet faar en næsten løderagtig Fasthed. Denne Forskjel er aabenbart beregnet paa de forskjellige atmosfæriske Betingelser i den hede og den tempererede Zone: thi vore Planters thinde Overhud vilde ikke være i stand til at yde det indre Bøf tilstrækkelig Beskyttelse imod den tropiske Sols fortorrende Straaler, hvorimod den lavere Temperatur i vort Klima ikke vilde være tilstrækkelig for en Vegetation med en saa tyk og ikke-varmeledende Beklædning som den tropiske. Da Bladenes Overhud ikke kan gjennemtrænges af Rusten, er der

Grund til at spørge om, hvorledes de da funue opfylde deres Nandedræts-funktioner. Denne Gaade løses, naar man betragter et Blad igjennem et Mikroskop; thi da viser Overhuden sig forshnet med talrige Spalteaabninger, der føre ind til Nandehuler, smaaaabne Rum i Bladets grønne Cellevæv, som tjene til at optage den igjennem Spalteaabningerne indtrædende Luft.

Der findes i Reglen flere Spalteaabninger paa den underste end paa den overste Side af Bladet, og hyppig ere de som hos Egen, Bøgen, Birken og Ellen indskrænkede til den sidste alene. Hos Blade der svømme paa Vandspjælet ses de kun paa Bladets overste Flade og paa Blantedele, der befinde helt under Vandet flettes de ganske.

I Almindelighed forekommer de sparsomst hos saftfulde Planter, hvis Frugtighed er bestemt til at opbevares i Planten selv, hvorimod de findes i stort Antal hos Vækster, som optage en stor Mængde Vand igjennem deres Rodder og have en rigelig Uddunstning. Hos Hortensien teller man ikke farre end 160,000 Spalteaabninger paa hver Kvadratommie af Bladenes Underside og hos Hylden 63,000, imedens der hos Iris germanica forekommer omtrent 12,000 og hos Yucca 40,000 ligelig fordelt paa begge Bladsider. Paa den Side, hvor Spalteaabningerne og de dernunder liggende Lustceller fortrinsvis eller udelukkende ere anbragte, er Næringsvævet eller Parenchymet, hvori det grønne Farvestof (Plantegrønt) indeholdes, bestandig af en løsere Bekkaffenhed, hvorimod den anden Side af Bladet, som kun har saa eller ingen Spalteaabninger, bestaar af tættere og regelmæssigere Væv. Undersiden af Bladene er ogsaa som ødest lysere end

Oversiden, hvor Cellerne ligge meget tættere sammen.

Bladenes Spalteaabninger skulle kun optage Luft, ikke Vand, og dette opnaas ligesaa simpelt som fuldstændigt ved, at efterhaanden som de smaa grønne Slutceller indenfor Spalteaabningerne indsuge Fugtighed og derved udvide sig, formindskede de eller lufte endog ganske den imellem dem liggende Spalteaabning. Det er ogsaa let at indse, hvor hensigtsmæssigt det er, at Spalteaabningerne som ødest ere anbragte paa Bladenes Underside, hvor de ere mindre utsatte for Stov og for altsor brændende Solstraaler.

De fleste Blade blive allerede satte i Bevægelse ved et sagte vindpust, og denne Omstandighed er meget gavnlig for Plantens Nandedrætsfunktioner, da Lovets uafsladelige Svingen frem og tilbage bestandig bringer Bladene i Bevægelse med nhe Luftstrømme og letter Udvækslingen afilt og Kulhyre. Men da Bladets grønne Cellevæv, hvori dets Nandedrætsfunktioner gaa for sig, i og for sig let særdes, utsordres der et stærkere Tømmerværk eller Skelet for at give det den fornødne Fasthed, og dertil tjene de stærke, sejge, af usarvede Karbundter bestaaende Nerver eller Ribber, som, udgaaende fra en Hoved-Midtribbe, forgrene sig over hele Bladsladen og bære de grøntfarvede Dele imellem eller ovenpaa deres Master.

Før at foruge Bladenes Bevægelighed uden at skade deres Styrke danner deres Hovednerve en fortære eller længere Stilk, inden Bladpladen begynder, saa at denne er frit ophængt paa en smal, men dog højst paalidelig Stotte.

(Fortsettes.)

Velkomst Sang.

(Sungen ved Oktober Konferencen i Christiania 1891.)

(Af C. A. C.)

Bekommen Brodre En og Hver,
 :: I kjærlig Søskenfred :::
 Vi hyder Eder her;
 Fra Esraims skjonne Bjergegu,
 Hvor I forlod Tert kjære Hjem,
 Velkommen En og Hver.

Når Herren kaldte Eder hid
 :: Med Sandheds Vagt og Bud, :::
 I rede var Enhver,
 At trodse Verdens Haan og Magt
 Og vidne om hvad Gud har bragt,
 Og bringe Fred til Hver.

I kom henover Havets Dyb
 :: Med Glædesord med Frend :::
 Til Søskende og Hver.
 I stande nu blandt Venner her,
 Som glæder sig ved Lysets Skær,
 Velkommen til os her.

Dødsfald.

Lorenz H. Pedersen, Son af Broder og Søster H. A. Pedersen, født i Logan, Utah, den 9de August, 1891 døde samme steds den 23de December 1891.

Det ellers haarde Stod, at hjemføges af Døden føles desto mere gjennemtrængende af Forældrene i dette Tilfælde, da den Afvødes Fader, Eldste Hans A. Pedersen, er for Nærvarende i Trondhjem, Norge, paa Mission. De forgængende Forældre have vor hjertelige Sympati i Sorgens Time. Maa vor himmelstede Fader trøste dem, og give dem Styrke og Kraft til at udholde denne Prøve i den faste Overbevisning om Gjensynet, som Troen paa Evangeliet giver enhver Sidste-Dages Hellig. — Red.

Indhold.

Tale af Præsident George D. Cannon.....	Hjælpeforeningen i Zion	155
Ned. Ann.: Nødvendigheden af Nabenvaring i Kirken.....	Gjeld	156
Uddrag af Korrespondance.....	Hilser til hjælpeforeningerne	157
	Planternes Lov	158
	Velkomst Sang (Poesi)	160
	Dødsfald	160

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trufft hos F. G. Vorberg (B. Peterien).